

rich lænket til sin Triumfvogn! — Naa, hun var jo endelig ikke saa helt ukendt med den Uhyggens Magt, der udgik fra hans lyse, havkolde Øjne. Mod manglede han jo heller ikke. Hun skulde ikke let glemme den Søndag Middag, da han havde sat dem alle i Skræk ved en dumdristig Svømmetur. Hun havde dengang tilfældig staaet her i Døren og set udover Vandet og hørt Kandidat Ballings og nogle andre Herrers barnligkaade Pjasken og Skrigen nede omkring Badehuset, som laa skjult af Haven. Da saae hun pludselig hans mørke Hoved langt ude i den oprørte Sø. Hun tænkte i Begyndelsen slet ikke paa, at det kunde være et Menneske, endsige, at det var ham. Først idet der blev gjort Anskrig fra Badehuset, forstod hun det, . . . og hun kunde endnu fornemme det Skrækkens kolde Gys, der i det samme jog hende nedover Ryggen fra Nakke til Hæl.

Hun havde unægtelig tænkt sig Fremtidens Helte af et renere og ædlere Stof. Hun havde drømt om et genfødt Aristokrati, et Aandens Adelskab, der skulde fuldbyrde Menneskehedens Frigørelse ved Retfærdighed og Skønhed. Men maaske var det netop de brede Næver og de plumpe Skuldre, der nu skulde til. Maaske var der ingen anden Udvej end en grufuld Sprængning af det forbryderisk skinhellige Samfund, en Hævnens Dommedag, der rensede Verden ved Blod og Ild.